

Vlaams
Parlement

stuk **1985** (2012-2013) – Nr. 1
ingediend op 12 april 2013 (2012-2013)

Ontwerp van decreet

houdende instemming met

1° de overeenkomst tussen het Koninkrijk België
en het Koninkrijk Bahrein tot het vermijden
van dubbele belasting en tot het voorkomen van
het ontduiken van belasting inzake belastingen
naar het inkomen en naar het vermogen,
en het protocol, beide ondertekend te Manama
op 4 november 2007, en

2° het protocol tot wijziging van de onder 1° vermelde
overeenkomst, ondertekend te Manama
op 23 november 2009

MEMORIE VAN TOELICHTING

I. ALGEMENE TOELICHTING

1. Algemeen kader

1.1. *De strijd tegen ‘rechtsgebieden met lage of beperkte belasting’ en schadelijke belastingpraktijken*

In 1996 constateerden de lidstaten van de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling (OESO) de noodzaak van toezicht op de fiscale gevolgen van de geleidelijke liberalisering van de internationale handel en investeringen. Als de toenemende mobiliteit van kapitalen een onbetwistbare rol heeft gespeeld in de economische groei, heeft ze immers ook de belastingstelsels van de verschillende staten tegen elkaar uitgespeeld. Die concurrentie heeft geleid tot een opbod bij het invoeren van stimuleringsmaatregelen en tot de bloei van rechtsgebieden met lage of beperkte belasting.

Deze toestand zorgde voor een verstoring van het evenwicht op het vlak van investeringsbeslissingen die in het algemeen schadelijk is voor de begroting van de meeste landen. De lidstaten belastten de OESO er dan ook mee om maatregelen uit te werken om die verstoring tegen te gaan.

Op grond van dat mandaat heeft de OESO in 1998 een rapport voorgelegd waarin de criteria zijn vastgelegd die kenmerkend zijn voor rechtsgebieden met lage of beperkte belasting en schadelijke belastingpraktijken. Dit rapport bevatte aanbevelingen tot het invoeren van een reeks unilaterale, bilaterale of multilaterale maatregelen om die stelsels en die praktijken op een gecoördineerde wijze te kunnen bestrijden. Bij die maatregelen hoorden met name ook het opheffen van de bepalingen die de toegang van de belastingdiensten tot bankgegevens beperkten en een intensievere en doeltreffender aanwending van de procedures voor internationale administratieve bijstand.

In 2000 verklaarde het Comité voor fiscale zaken van de OESO dat alle lidstaten aan hun belastingadministraties toegang tot bankgegevens dienden te verlenen met het oog op de uitwisseling daarvan met hun verdragspartners. De lidstaten kregen ook nog andere aanbevelingen, meer bepaald het verbod op anonieme bankrekeningen of de verplichting om inlichtingen uit te wisselen in die gevallen waarin de aangezochte staat de gevraagde inlichtingen niet nodig heeft voor de toepassing van zijn eigen belastingwetgeving. De initiatieven die de lidstaten (en de staten die het statuut van waarnemer hebben) namen, werden onderworpen aan een gedetailleerd onderzoek waarover de OESO in 2003 en 2007 rapporten publiceerde.

1.2. *Opbouw van het internationale proces met focus op de uitwisseling van inlichtingen in fiscale aangelegenheden*

In 2002 werkte het ‘Global Forum’ inzake transparantie en uitwisseling van inlichtingen een modelverdragstekst uit die beperkt blijft tot de uitwisseling van inlichtingen in fiscale aangelegenheden. Het Global Forum pleit voor het sluiten van overeenkomsten conform de beginselen die in dat modelverdrag zijn opgenomen. De uitwisseling van bankgegevens is één van die beginselen. Sinds 2006 wordt in een jaarlijks rapport verslag uitgebracht over de vooruitgang die de landen die actief zijn in het Forum, maakten.

Als gevolg van die acties werd tevens een paragraaf 5 ingevoegd in artikel 26 van de OESO-modeltekst. Op grond van dat artikel 26 is een staat in principe niet verplicht om inlichtingen te verstrekken die ingevolge zijn wetgeving niet kunnen worden verkregen.

De nieuwe paragraaf 5 wijkt af van dit beginsel en laat een staat niet toe het verstrekken van inlichtingen te weigeren enkel en alleen omdat die inlichtingen in het bezit zijn van een bank. Samen met Luxemburg, Oostenrijk en Zwitserland maakte België voorbehoud bij deze nieuwe bepaling.

1.3. *De aansluiting van België bij het internationale proces*

België aanvaardde om in het dubbelbelastingverdrag met de Verenigde Staten (VS), dat het op 27 november 2006 ondertekende, een bepaling op te nemen die analoog is aan artikel 26, §5, van de OESO-modeltekst. De wet van 3 juni 2007 houdende goedkeuring van die overeenkomst staat toe dat de Belgische administratie, in afwijking van artikel 318 van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen (WIB), een belasting vestigt ten laste van een Belgische belastingplichtige op grond van inlichtingen die de Amerikaanse administratie heeft ingewonnen bij een Amerikaanse bank.

Onmiddellijk na het sluiten van de overeenkomst met de VS heeft België vanaf januari 2007 binnen de internationale instanties zoals de OESO, de Europese Unie (EU) en de Verenigde Naties (VN), laten weten dat het bereid was om geval per geval met andere staten te onderhandelen over een verdragsbepaling die gelijkaardig was aan die overeengekomen met de VS. Op deze aanzet van België is geen enkel initiatief van verdragspartners gevolgd. In de versie van 2008 van het OESO-modelverdrag heeft België bovendien vastgehouden aan zijn principieel voorbehoud, maar het heeft duidelijk aangegeven dat het bereid was om, geval per geval, een bepaling te aanvaarden met betrekking tot het uitwisselen van bankgegevens.

België sloot zich in maart 2009 volledig aan bij de regels inzake transparantie en uitwisseling van inlichtingen die binnen de OESO werden uitgewerkt.

1.4. *Versnelling van het proces*

De groep van de twintig belangrijkste economieën (G20) bevestigde op 2 april 2009 de nood aan transparantie en internationale samenwerking in belastingzaken en dreigde met sancties tegen de staten die terughoudend zijn om zich aan te sluiten bij het OESO-model. De staten die deel uitmaken van het Global Forum, werden over drie lijsten verdeeld, in functie van de vooruitgang die elk van hen had geboekt bij het invoeren van het OESO-model. België stond op de ‘grijze’ lijst van landen die het model nog niet op een voldoende manier gebruiken.

Teneinde van de ‘grijze’ lijst te verdwijnen, voerde België sinds maart 2009 zijn inspanningen op om zo snel mogelijk internationale overeenkomsten te sluiten die de uitwisseling van bankgegevens mogelijk moeten maken. Dankzij die inspanningen ondertekende België op zeer korte tijd twaalf overeenkomsten die voorzien in een administratieve bijstand volgens de eisen van het OESO-model. Daardoor is België sinds 17 juli 2009 opgenomen in de ‘witte’ lijst met staten die het model van de OESO reeds wezenlijk gebruiken.

Sinds 2009 heeft België een veertigtal nieuwe dubbelbelastingverdragen, protocollen en specifieke akkoorden inzake de uitwisseling van inlichtingen (‘Tax Information Exchange Agreements’, TIEA’s) ondertekend om de uitwisseling van bankgegevens mogelijk te maken. Dit brengt het totaal op ongeveer 90 dubbelbelastingverdragen waarin bepalingen zijn opgenomen die voorzien in de uitwisseling van inlichtingen.

2. De inhoud van de overeenkomst en het wijzigende protocol

2.1. *De overeenkomst van 2007*

Deze overeenkomst is een klassiek dubbelbelastingverdrag, maar ze is enkel van toepassing op bestaande en latere belastingen naar het inkomen van allerlei oorsprong. Ze heeft

tot doel dubbele belasting inzake belastingen op het inkomen te vermijden en belasting-ontduiking te voorkomen. De overeenkomst regelt ook de uitwisseling van inlichtingen tussen de belastingadministraties. Die inlichtingen zijn noodzakelijk voor de toepassing van de overeenkomst en van de interne wetgeving van de verdragsluitende partijen met betrekking tot de door de overeenkomst beoogde belastingen. Tevens bevat de overeenkomst bepalingen inzake non-discriminatie (nationale behandeling) en onderling overleg.

2.2. *Het wijzigende protocol van 2009*

Het protocol regelt de uitwisseling van inlichtingen, ook die welke in het bezit zijn van banken en andere financiële instellingen. Het protocol wijzigt artikel 26 van de overeenkomst van 2007.

3. Belang voor Vlaanderen

DBV zijn in principe gemengde verdragen, die zowel tot de bevoegdheid van de federale overheid als tot die van de gemeenschappen en de gewesten behoren. Zij bevatten immers, naast een ruime omschrijving van het begrip ‘belastingen’, het algemene beginsel van non-discriminatie.

Artikel 2 van deze overeenkomst bepaalt dat de overeenkomst van toepassing is op de personenbelasting, de vennootschapsbelasting, de rechtspersonenbelasting, de belasting van niet-inwoners en de aanvullende crisisbijdrage, met inbegrip van de voorheffingen en de opcentiemen op die belastingen en die voorheffingen. De onroerende voorheffing valt hier onder omdat het gaat over de personenbelasting ‘met inbegrip van haar voorheffingen’.

Sinds de regionalisering van de onroerende voorheffing via de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van de gemeenschappen en de gewesten, slaan vele DBV dus ook op een gewestbelasting, naast federale belastingen.

Artikel 24 van deze overeenkomst verbiedt fiscale discriminatie op grond van nationaliteit. In België betreft dit verbod het geheel van de gemeenschaps- en gewestbelastingen, want paragraaf 6 van dit verdragsartikel bepaalt dat de ‘nationale behandeling’ eveneens geldt voor belastingen van elke soort en benaming, ongeacht het toepassingsgebied van artikel 2.

Wat Vlaanderen betreft, is de overeenkomst volgens artikel 26 over het uitwisselen van inlichtingen niet enkel van toepassing op de federale belastingen, maar ook op de andere belastingen die er (kunnen) worden geheven zoals die van de Gemeenschap, het Gewest, de provincies en de gemeenten. Artikel 26, §1, stelt immers dat de inlichtingen betrekking kunnen hebben op de belastingen van elke soort en benaming die worden geheven ten behoeve van de overeenkomstsluitende staten. De uitwisseling van inlichtingen wordt niet beperkt door de artikelen 1 en 2.

De twee laatst vermelde artikelen sluiten eventuele gemeenschapsbelastingen dus niet uit.

II. ARTIKELSGEWIJZE TOELICHTING

1. De overeenkomst en het aanvullende protocol van 2007

1.1. *De overeenkomst*

Hoofdstuk I – Werkingssfeer van de overeenkomst

Artikel 1 bepaalt dat de overeenkomst van toepassing is op personen die inwoner zijn van één of van beide verdragspartijen.

Artikel 2 geeft een overzicht van de belastingen waarop de overeenkomst van toepassing is. Het betreft de belastingen naar het inkomen en naar het vermogen die, ongeacht de wijze van heffing, worden geheven ten behoeve van een verdragspartij, haar staatkundige onderdelen of plaatselijke gemeenschappen. Belastingen naar het inkomen en naar het vermogen zijn alle belastingen die worden geheven naar het ganse inkomen en vermogen of naar bestanddelen daarvan, met inbegrip van belastingen op winsten verkregen uit de vervreemding van roerende of onroerende goederen, belasting naar lonen en belastingen naar waardevermeerdering. In België is deze overeenkomst van toepassing op de personenbelasting, de vennootschapsbelasting, de rechtspersonenbelasting, de belasting van niet-inwoners en de aanvullende crisisbijdrage, met inbegrip van de voorheffingen en de opcentiemen op die belastingen en voorheffingen.

De overeenkomst is ook van toepassing op alle identieke of in wezen soortgelijke belastingen die na de datum van ondertekening, naast of in de plaats van de bestaande belastingen worden geheven. De bevoegde overheden van de verdragspartijen zullen elkaar in kennis stellen van belangrijke wijzigingen in hun regelgeving inzake belastingen.

Hoofdstuk II – Begripsbepalingen

Artikel 3 geeft een reeks begripsomschrijvingen, onder meer een definitie van de verdragspartijen, hun grondgebied, de bedoelde rechtssubjecten, de bevoegde overheid en het internationale verkeer. De bevoegde autoriteit voor België is de minister van Financiën of diens bevoegde vertegenwoordiger.

Artikel 4 bepaalt wat wordt bedoeld met ‘inwoner van een overeenkomstsluitende staat’. De definitie is enigszins anders voor België dan voor Bahrein. Voor België betreft het iedere persoon die, ingevolge de wetgeving van België, aldaar aan belasting is onderworpen op grond van zijn of haar woon- of verblijfplaats, plaats van leiding of een andere soortgelijke omstandigheid. De term omvat eveneens elke politieke onderverdeling of plaatselijke gemeenschap, maar niet personen die in België enkel aan belasting zijn onderworpen op basis van inkomsten uit hier gelegen bronnen. Er geldt een aparte regeling voor personen die inwoner zijn van beide verdragspartijen.

Artikel 5 betreft de vaste inrichting van een onderneming.

Hoofdstuk III – Belastingheffing naar het inkomen

De artikelen 6 tot en met 21 hebben respectievelijk betrekking op inkomsten uit onroerende goederen, waaronder de onroerende voorheffing waarvoor de Vlaamse overheid bevoegd is (artikel 6), ondernemingswinst (artikel 7), internationaal vervoer per schip of vliegtuig (artikel 8), afhankelijke ondernemingen (artikel 9), dividenden (artikel 10), inkomsten uit schuldvorderingen (artikel 11), royalty's (artikel 12), vermogenswinst (artikel 13), inkomsten uit een zelfstandig beroep (artikel 14), inkomsten uit een dienstbetrekking (artikel 15), zitpenningen in vennootschappen (artikel 16), inkomsten van kunstenaars en sportbeoefenaars (artikel 17), pensioenen (artikel 18), inkomsten uit overheidsfuncties (artikel 19), betalingen aan studenten (artikel 20) en niet uitdrukkelijk vermelde inkomsten (artikel 21).

Hoofdstuk IV – Belastingheffing naar het vermogen

Artikel 22, §1, bepaalt dat vermogen uit onroerend goed mag worden belast in de staat waar dat goed is gelegen. Vermogen dat bestaat uit roerende goederen die deel uitmaken van het bedrijfsvermogen van de permanente bedrijfszetel van een onderneming van de ene staat in de andere verdragspartij, mag worden belast in de andere staat (artikel 22, §2). Schepen en vliegtuigen en het roerend goed gebruikt in internationaal verkeer mogen

slechts worden belast in de verdragspartij waar de bedrijfsleider zijn woonplaats heeft (artikel 22, §3). Andere vormen van vermogen van een inwoner van een partnerstaat zijn slechts daar belastbaar (artikel 22, §4).

Hoofdstuk V – Wijze waarop dubbele belasting wordt vermeden

Artikel 23 bevat een reeks maatregelen die in Bahrein, respectievelijk in België, moeten worden toegepast tot het voorkomen van een dubbele belasting. Ze slaan, wat België betreft, op andere inkomsten dan dividenden, renten en royalty's (artikel 23, §2, a), respectievelijk op dividenden, renten, royalty's en verliezen van een onderneming (artikel 23, §2, b tot d).

Hoofdstuk VI – Bijzondere bepalingen

Artikel 24 (non-discriminatie) bevat een clausule van nationale behandeling van personen en bedrijven. Inwoners of bedrijfszetels van de ene verdragspartij mogen niet minder gunstig worden behandeld dan die van de andere verdragspartij.

Artikel 25 houdt een regeling van geschillen in, hetzij een eenzijdige regeling, hetzij een met wederzijdse instemming van de verdragspartijen. Elke persoon die van oordeel is dat de maatregelen van een verdragspartij of van beide partijen leiden tot een belastingheffing die in strijd is met verdragsbepalingen, kan immers, binnen de drie jaar nadat de getroffen maatregel voor het eerst te zijner kennis is gebracht, het bezwaar voorleggen aan de bevoegde overheid van de verdragspartij waarvan hij of zij inwoner is of de nationaliteit bezit.

Artikel 26 regelt de uitwisseling van inlichtingen.

De bevoegde overheden van de verdragspartijen wisselen de inlichtingen uit die relevant zijn voor de uitvoering van de verdragsbepalingen of voor de toepassing of tenuitvoerlegging van de interne wetgeving inzake de belastingen van elke soort en benaming waarop de overeenkomst van toepassing is. De inlichtingen worden op dezelfde manier geheim gehouden als die welke onder de nationale wetgeving zijn verkregen; ze worden slechts verstrekt aan de bevoegde personen of overheden die de inlichtingen enkel gebruiken voor officiële doeleinden. Deze personen of overheden mogen melding maken van de inlichtingen tijdens openbare rechtszittingen of in rechterlijke beslissingen.

In geen geval mag dit verdragsartikel zo worden uitgelegd dat het een verdragspartij de verplichting zou opleggen:

- 1° om administratieve maatregelen te treffen in afwijking van de wetgeving en de administratieve praktijk van deze of gene partij;
- 2° om inlichtingen te verstrekken die niet verkrijgbaar zijn volgens de wetgeving of de normale gang van de administratieve werkzaamheden van deze of gene partij;
- 3° om inlichtingen te verstrekken die een handels-, bedrijfs-, nijverheids- of beroepsgeheim of een handelswerkwijze onthullen of in strijd zouden zijn met de openbare orde; en
- 4° om inlichtingen te verstrekken die niet in het bezit zijn van overheden, noch in het bezit zijn van of worden beheerd door personen die zich binnen het territoriaal rechtsgebied van die partij bevinden.

De aangezochte partij stelt alles in het werk om de gevraagde informatie te verkrijgen, zelfs wanneer zij die inlichtingen niet nodig heeft voor haar eigen belastingheffing. In geen geval kunnen de beperkingen zo worden uitgelegd dat ze een verdragspartij toestaan het verstrekken van gegevens te weigeren met als enige motivering dat die inlichtingen niet van binnenlands belang zijn.

Artikel 27 regelt de invorderingsbijstand waarbij de verdragspartijen hulp en bijstand verlenen voor de betekening en de invordering van belastingen, opcentiemen, verhogingen, vergoedingen voor laattijdige betaling, kosten en boeten van niet strafrechtelijke aard.

Artikel 28 beperkt de voordelen voorzien in de artikelen 10 tot en met 12, indien de persoon die is betrokken bij het creëren of het overdragen van een recht of een schuldvoordering, tot doel heeft voordeel te halen uit die artikelen door het creëren of overdragen van dat recht of die schuldvoordering.

Overeenkomstig artikel 29 tasten de verdragsbepalingen in geen geval de fiscale voorrechten aan die leden van diplomatieke vertegenwoordigingen en consulaire posten genieten. De overeenkomst is niet van toepassing op internationale organisaties, hun organen of ambtenaren, noch op personen die lid zijn van diplomatieke vertegenwoordigingen of consulaire posten van een derde staat die in een overeenkomstsluitende staat verblijven en op belastinggebied niet als inwoners worden behandeld.

Hoofdstuk VII – Slotbepalingen

Artikel 30 stelt dat de overeenkomst in werking treedt op de datum van de laatste kennisgeving waarbij de ene verdragspartij aan de andere meldt dat haar interne procedure is beëindigd. De bepalingen van de overeenkomst zijn van toepassing op inkomsten die zijn verkregen vanaf 1 januari van het jaar dat volgt op dat van de inwerkingtreding of op inkomsten die betrekking hebben op belastingjaren die beginnen op of na 1 januari van het jaar dat volgt op dat van de inwerkingtreding.

Artikel 31 bepaalt dat de overeenkomst van kracht blijft totdat een verdragspartij haar opzegt.

1.2. *Het aanvullende protocol*

Naast de overeenkomst, ondertekenden de federale overheid en de autoriteiten van Bahrein op dezelfde datum een protocol met enkele aanvullingen op de overeenkomst.

Met betrekking tot artikel 3, §2, van de overeenkomst, volgen de belastingadministraties van de verdragspartijen de algemene principes van de OESO-commentaar bij de interpretatie van de verdragsbepalingen die identiek of in hoofdzaak gelijk zijn aan de bepalingen van het OESO-modelverdrag (paragraaf 1).

Paragraaf 2 gaat nader in op de definitie van ‘inwoner’. Voor Bahrein verwijst die term ook naar de omstandigheid waarin geen belasting naar het inkomen wordt geheven in hoofde van natuurlijke personen of vennootschappen die inwoner zijn van Bahrein. Indien die belasting in de toekomst in werking zou treden, wordt de omschrijving aangepast. Voor België en Bahrein betekent de uitdrukking ‘inwoner van een overeenkomstsluitende staat’ ook een entiteit, een fonds, een instelling of een organisatie die als enig doel heeft ouderdomspensioenen toe te kennen.

In verband met inkomsten uit schuldvorderingen is bepaald dat met betrekking tot België de bepaling in elk geval van toepassing is op inkomsten uit een schuldvoordering of een krediet waarvoor financiële steun werd verleend na advies van het Comité voor Financiële Steun aan de Export (Finexpo), op inkomsten uit een schuldvoordering die, of een krediet dat werd toegestaan door de Vereniging voor de Coördinatie van de Financiering op half-lange termijn van de Belgische Uitvoer (Creditexport) en op inkomsten uit een schuldvoordering die of een krediet dat is verzekerd door de Nationale Delcrederedienst (NDD) (paragraaf 3).

Paragraaf 4 geeft meer informatie over de uitoefening van een dienstbetrekking.

2. Het wijzigende protocol van 2009

Het protocol telt slechts drie artikelen.

Artikel 1 wijzigt artikel 26 van de overeenkomst over de uitwisseling van inlichtingen.

Paragraaf 1 maakt het mogelijk om inlichtingen uit te wisselen die relevant zijn voor de uitvoering van de verdragsbepalingen en voor de toepassing van de nationale wetgeving met betrekking tot belastingen van elke soort en benaming die worden geheven door of ten behoeve van de overeenkomstsluitende staten, voor zover de belastingheffing waarin de nationale wetgeving voorziet, niet in strijd is met de overeenkomst.

Paragraaf 2 regelt de geheimhoudingsverplichting en het gebruik van de verkregen inlichtingen dat aan bepaalde voorwaarden is verbonden. Inlichtingen mogen toch voor andere doeleinden worden gebruikt indien de wetgeving van de overeenkomstsluitende staten daarin voorziet en indien de bevoegde overheid van de aangezochte staat de toestemming geeft.

Volgens paragraaf 3 mogen de bepalingen in geen geval aldus worden uitgelegd dat zij een overeenkomstsluitende staat verplichten afwijkende administratieve maatregelen te treffen, inlichtingen te verstrekken die niet verkrijgbaar zijn volgens de wetgeving of in de normale gang van de administratieve werkzaamheid of die een handels-, bedrijfs-, nijverheids- of beroepsgeheim of een handelswerkwijze zouden onthullen of in strijd zijn met de openbare orde.

Paragraaf 4 stelt dat de aangezochte staat de beschikbare middelen moet aanwenden om de inlichtingen te verkrijgen, zelfs al heeft hij die inlichtingen niet nodig voor zijn eigen belastingdoeleinden. De verplichting is onderworpen aan beperkingen, maar het verstrekken van inlichtingen mag niet worden geweigerd omdat de betrokken staat er geen binnenlands belang bij heeft. Deze paragraaf brengt voor België geen nieuwe verplichtingen mee omdat de Belgische praktijk reeds overeenstemt met die regel.

Volgens paragraaf 5 mag het feit dat informatie in het bezit is van een bank, een andere financiële instelling, een trust, een stichting of een zaakwaarnemer of omdat de inlichtingen betrekking hebben op eigendomsbelangen van een persoon, geen reden zijn om inlichtingen niet te verstrekken. In de Nederlandse verdragstekst moet men de term ‘zaakwaarnemer’ lezen als ‘trustee’ en de woordengroep ‘eigendomsbelangen in een persoon’ als ‘eigendomsrechten van een persoon’.

Artikel 2 bepaalt dat het protocol in werking treedt op de datum van de laatste kennisgeving waarbij de ene partij aan de andere partij meldt dat haar interne procedure is beëindigd. De bepalingen van het protocol vinden toepassing:

- op bij de bron verschuldigde belastingen op inkomsten die zijn toegekend of betaalbaar gesteld op of na 1 januari van het jaar dat volgt op het jaar waarin het protocol in werking is getreden;
- op andere belastingen geheven naar inkomsten van belastbare tijdperken die aanvangen op of na 1 januari van dat jaar;
- op alle andere belastingen die worden geheven door of namens de overeenkomstsluitende staten, op elke andere belasting die is verschuldigd ter zake van belastbare feiten die zich voordoen op of na 1 januari van dat jaar.

Artikel 3 stelt dat het protocol, dat een integrerend deel van de overeenkomst is, van kracht blijft en van toepassing zal zijn zolang de overeenkomst zelf dat is.

De overeenkomst en de protocollen werden opgemaakt in het Arabisch, het Nederlands, het Frans en het Engels. In geval van een verschil in interpretatie prevaleert de Engelse verdragstekst. Bijgevolg worden de Nederlandse en Engelse tekst voorgelegd aan de leden van het Vlaams Parlement.

III. PROCEDUREVERLOOP

1. Ondertekening en gemengde aard van de overeenkomst en de protocollen

Na de onderhandelingen tussen de federale overheid en de Bahreinse autoriteiten, ondertekenden zij de overeenkomst en het aanvullende protocol in Manama (Bahrein) op 4 november 2007. Het wijzigende protocol ondertekenden zij op 23 november 2009.

De voorbije jaren beschouwde de federale overheid belastingverdragen als een exclusief federale aangelegenheid. In een aantal adviezen op vraag van de federale overheid heeft de afdeling Wetgeving van de Raad van State echter verklaard dat het sluiten van die verdragen niet alleen het volgen van de procedure eigen aan gemengde verdragen noodzakelijk maakt, maar dat eveneens intrafederaal overleg moet worden gepleegd over het opmaken van dergelijke verdragen.

Daarenboven stellen verscheidene adviezen van de Raad van State, afdeling Wetgeving, over ontwerpen van federale instemmingswetten, dat een reeks protocollen tot wijziging van dubbelbelastingverdragen bevoegdheden raken van de gemeenschappen en de gewesten.

Tijdens zijn vergadering van 26 oktober 2010 legde de Werkgroep Gemengde Verdragen (WGV), adviesorgaan van de Interministeriële Conferentie Buitenlands Beleid (ICBB), het gemengde karakter van de voorliggende akten vast. Zowel de federale staat als de gewesten en de gemeenschappen worden bevoegd geacht.

Ingevolge de beslissing van de ICBB van 9 juli 2008 worden de leden van de ICBB geacht met de in de WGV bereikte consensus in te stemmen, behoudens bezwaar binnen de dertig dagen na de notificatie van het verslag aan hen. In een brief van 20 januari 2011 deelde de voorzitter van de ICBB mee dat geen enkel bezwaar werd geformuleerd. De ICBB heeft de consensus in de WGV dus stilzwijgend bekrachtigd en die bijgevolg uitvoerbaar gemaakt.

2. Advies van de Strategische Adviesraad internationaal Vlaanderen (SARiV)

De SARiV bracht op 19 april 2012 advies 2012/8 uit over de voorontwerpen van instemmingsdecreet met de DBV tussen België en respectievelijk de Seychellen, Bahrein en het Eiland Man. De Adviesraad verwijst naar eerder uitgebrachte adviezen met betrekking tot de buurlanden en beperkt zich tot enkele aandachtspunten over de inhoud van de overeenkomsten.

De SARiV stelt vast dat artikel 2, §4, van de overeenkomst over een latere uitbreiding tot identieke of soortgelijke belastingen bij wederzijds akkoord, voldoende flexibel is geformuleerd, zodat het niet telkens zal moeten worden aangepast naar aanleiding van een wijziging van de bevoegdheidsverdeling tussen de overheidsinstellingen in België.

De Adviesraad merkt tevens op dat het protocol een extra bepaling toevoegt aan artikel 26 van de overeenkomst inzake de uitwisseling van inlichtingen. Daarin staat dat het verdragsartikel in geen geval zo mag worden uitgelegd dat het een verdragspartij de verplichting zou opleggen om inlichtingen te verstrekken die niet in het bezit zijn van overheden, noch in het bezit zijn van of worden beheerd door personen die zich binnen het territoriaal rechtsgebied van die verdragspartij bevinden.

De Vlaamse Regering neemt akte van deze opmerkingen van de SARiV en stelt vast dat de SARiV zich akkoord verklaart met het voorontwerp van decreet. De Regering is van mening dat dit beleidsadvies geen repliek van haar vergt.

3. Advies van de Raad van State

De afdeling Wetgeving van de Raad van State maakte in zijn advies van 24 mei 2012, met kenmerk 51.365/1, drie opmerkingen naar aanleiding van het voorontwerp van decreet.

De Raad van State is van mening dat de Vlaamse Regering alsnog het advies van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV) moet aanvragen, overeenkomstig het decreet van 7 mei 2004 inzake de SERV. Volgens de Raad zou de SERV hetzij een algemeen standpunt ten opzichte van alle belastingverdragen moeten innemen, hetzij geval per geval daarover moeten oordelen.

De Raad van State stelt de vraag wie in België een gevolg zal geven aan een verzoek om inlichtingen vanwege de Bahreinse overheid. Aangezien het om een gemengd verdrag gaat, kunnen onder ‘bevoegde autoriteit’ verschillende overheden in België worden verstaan. De Raad beveelt daarom aan om aan Belgische zijde te voorzien in een coördinatiemechanisme en -orgaan, zodat de bevoegde autoriteiten van de andere verdragspartij weten tot wie zij een verzoek om inlichtingen moeten richten en de federale overheid, de gemeenschappen en de gewesten onderling kunnen uitmaken op welke wijze gevolg wordt gegeven aan een concreet verzoek. De Raad stelt voor om daarover een intrafederaal samenwerkingsakkoord te sluiten.

Tot slot merkt de Raad van State op dat het instemmingsdecreet aangevuld kan worden met normatieve bepalingen inzake administratiefrechtelijke of strafrechtelijke beteugeling en dwanguitvoering, indien wordt geweigerd mee te werken aan onderzoeksmaatregelen.

De Vlaamse Regering antwoordt als volgt op dit advies van de Raad van State.

De Vlaamse minister bevoegd voor financiën, heeft het advies van de SERV aangevraagd. De SERV heeft daarop geantwoord met een brief die in de volgende paragraaf is vermeld.

Voor het stroomlijnen van de intrafederale en de internationale samenwerking bij het toepassen van gemengde belastingverdragen, plegen de Vlaamse overheid, de federale overheid en de andere gemeenschappen en gewesten sinds 2011 overleg. Dit heeft ertoe geleid dat twee ontwerpen van samenwerkingsakkoorden al in ruime mate zijn uitgewerkt, het ene samenwerkingsakkoord over het uitwisselen van fiscale inlichtingen en het andere samenwerkingsakkoord over wederzijdse invorderingsbijstand. Het is de ambitie van de Vlaamse Regering dat beide samenwerkingsakkoorden samen met de gemengde belastingverdragen die nu al zijn ondertekend, in werking zouden treden.

Wat de suggestie van de Raad van State betreft tot aanvulling van het ontwerp van decreet met sanctionering van de weigering tot medewerking aan een fiscaal onderzoek, acht de Vlaamse Regering zulke aanvulling overbodig. Navraag leert dat op federaal niveau evenmin strafrechtelijke of administratiefrechtelijke sanctiebepalingen worden opgenomen in de instemmingswetten. De reden hiervoor is dat de belastingadministratie voor het verkrijgen van de nodige informatie in principe gebruik maakt van de gemene procedure die hiervoor is voorzien in het Wetboek van Inkomstenbelasting (WIB, 1992, hoofdstuk III. Onderzoek en controle, opgenomen in titel VII. Vestiging en invordering van de belastingen). Dit betekent dat bij een gebrek aan, of een gemis van medewerking de belastingadministratie de strafrechtelijke en administratieve sancties kan opleggen die zijn voorzien bij het overtreden van de wettelijke bepalingen ter zake (WIB, 1992, hoofdstuk X. Strafbepalingen, opgenomen in titel VII. Vestiging en invordering van de belastingen),

alsook in het Strafwetboek (artikelen 220-224). Dit geldt ook voor de onroerende voorheffing die door het WIB van 1992 wordt geregeld. Voor de eigenlijke gewestbelastingen, die op leegstand bijvoorbeeld, worden in het decreet ter zake enkele sanctiemodaliteiten voorzien, en voor de invorderingsaspecten die niet zijn geregeld, worden de regels van het WIB van 1992 mutatis mutandis steevast van toepassing verklaard. Voor de oneigenlijke gewestbelastingen die de Vlaamse overheid zelf al int, bijvoorbeeld de verkeersbelasting en de belasting op inverterstelling, opgenomen in het Wetboek van de met inkomstenbelastingen gelijkgestelde belastingen (WIGB), wordt in artikel 2 van het WIGB, een aantal sanctiemodaliteiten uit het WIB 1992 van toepassing verklaard.

6. Advies van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen

Het dagelijks bestuur van de SERV besliste tijdens zijn vergadering van 3 oktober 2012 geen advies uit te brengen wegens de beperkte sociaaleconomische impact voor Vlaanderen. De Raad van de SERV heeft deze beslissing op 12 december 2012 bekrachtigd.

De Vlaamse Regering neemt hiervan akte en meent dat met deze beslissing voldaan is aan de voorwaarden van het decreet van 7 mei 2004 inzake de SERV.

De minister-president van de Vlaamse Regering,
Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid,
Landbouw en Plattelandsbeleid,

Kris PEETERS

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk,
Ruimtelijke Ordening en Sport,

Philippe MUYTERS

**Voorontwerp van decreet houdende instemming met
1° de overeenkomst tussen het Koninkrijk België en
het Koninkrijk Bahrein
tot het vermijden van dubbele belasting en
tot het voorkomen van het ontduiken van belasting
inzake belastingen naar het inkomen en naar het vermogen,
en het protocol, ondertekend te Manama op 4 november 2007, en
2° het protocol tot wijziging van de onder 1° vermelde overeenkomst,
ondertekend te Manama op 23 november 2009**

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid en de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Artikel 1. Dit decreet regelt een gemeenschaps- en een gewestaangelegenheid.

Art. 2. De overeenkomst tussen het Koninkrijk België en het Koninkrijk Bahrein tot het vermijden van dubbele belasting en tot het voorkomen van het ontgaan van belasting inzake belastingen naar het inkomen en naar het vermogen, en het protocol, ondertekend te Manama op 4 november 2007, zullen volkomen gevolg hebben.

Art. 3. Het protocol tot wijziging van de overeenkomst tussen het Koninkrijk België en het Koninkrijk Bahrein tot het vermijden van dubbele belasting inzake belastingen naar het inkomen en naar het vermogen, ondertekend te Manama op 23 november 2009, zal volkomen gevolg hebben.

Brussel,

De minister-president van de Vlaamse Regering,
Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid,
Landbouw en Plattelandsbeleid,

Kris PEETERS

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk,
Ruimtelijke Ordening en Sport,

Philippe MUYTERS

ONTWERP VAN DECREET

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid en de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Artikel 1. Dit decreet regelt een gemeenschaps- en een gewestaangelegenheid.

Art. 2. De overeenkomst tussen het Koninkrijk België en het Koninkrijk Bahrein tot het vermijden van dubbele belasting en tot het voorkomen van het ontgaan van belasting inzake belastingen naar het inkomen en naar het vermogen, en het protocol, beide ondertekend te Manama op 4 november 2007, zullen volkomen gevolg hebben.

Art. 3. Het protocol tot wijziging van de overeenkomst tussen het Koninkrijk België en het Koninkrijk Bahrein tot het vermijden van dubbele belasting inzake belastingen naar het inkomen en naar het vermogen, ondertekend te Manama op 23 november 2009, zal volkomen gevolg hebben.

Brussel, 22 maart 2013.

De minister-president van de Vlaamse Regering,
Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid,
Landbouw en Plattelandsbeleid,

Kris PEETERS

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk,
Ruimtelijke Ordening en Sport,

Philippe MUYTERS